

19 Μαΐου 2016

Νεοφώτιστος στην Ορθοδοξία 78 ετών (ΦΩΤΟ)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Ταυτίζοντας τή σπουδαιότερη έκδοχή τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέ τήν κατάφαση τῆς πίστες στό μυστήριο τῆς θείας Οἰκονομίας.

Καί μεταφράζοντας αὐτήν τή θερμότατη αἴσθησι μέ τίς ἱερές Ἀκολουθίες προπαντός τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος.

Δυνάμει “ἀναδεκτός” τῆς ἁγίας πρόνοιας τοῦ ἀληθινοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος “πάντας θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν”.

Λαχταρώντας νά γίνει κι ἐκεῖνος ὀλότελα δεκτός μέ τό εἰσαγωγικό μυστήριο τοῦ ἁγίου βαπτίσματος. Ἀφημένος στά χέρια τοῦ ἐνανθρωπισμένου ζῶντος Θεοῦ.

Ἔτσι ζοῦσε ἐπτά χρόνια στή Γουμένισσα ἓνας ὑπερήλικας πιά Ἀμερικανός μέ τήν ὑπερήλικα Ἀμερικανίδα σύζυγό του καί πρόσμενε τό δικό του Πάσχα μέσα στό ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικό (καί πανανθρώπινο σωτηριῶδες) Πάσχα, ὁ κ. Raymond Brown ἀπό τό Michigan τῶν Η.Π.Α.. Ἐκεῖνος τό ἔλεγε καί τό ξανάλεγε: “Ἐγώ αἰσθάνομαι Ἑλληνας! Ἔνα μοῦ λείπει: νά βαπτισθῶ ὀρθόδοξος χριστιανός!”

Κατηγήτρια ἤθους καί πίστες ἡ σύζυγός του Ἐλισάβετ, βαπτισμένη πρό πολλῶν δεκαετιῶν στή Γουμένισσα. Ἐκείνη ἔζησε μίαν 20ετία στή χώρα μας, ἐπανῆλθε στήν Ἀμερική ὅπου καί ἔμεινε μίαν 30ετία.

Ἡ συνάντηση-καταλύτης ἦρθε τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, στό νοσοκομεῖο τῆς πόλης, μέ τὴν καθιερωμένη ἐπίσκεψη τοῦ Μητροπολίτου Γουμένισσης κ. Δημητρίου γιὰ νὰ μοιραστεῖ τό ἀμέριστο “Χριστός Ἀνέστη” μέ κάθε νοσηλευόμενο καί τὴν ἐφημερεύουσα ἰατρική καί νοσηλευτική ὑπηρεσία τοῦ Ἰδρύματος.

Κοινωνία ἀγάπης μέ τό ὄνομα τοῦ Ἀναστάσιου Χριστοῦ στίς καρδιές καί τά χεῖλη ὄλων, “κυριολεξία” τῆς ἀληθινῆς κι ἀναφαίρετης χαρᾶς.

“Εἶδες; Ἡ Ὁρθοδοξία πάντα νικᾷ!” τοῦ μίλησε ἀπλά ὁ Δεσπότης, μέ τὴ συμβολική γλώσσα τῆς ἡμέρας, τό τσοῦγκρισμα τῶν πασχαλινῶν αὐγῶν.

Τό αὐγό τοῦ Ἐπισκόπου μας “ἔσπασε” τό αὐγό τοῦ νοσηλευόμενου, μᾶλλον “ἔσπασε” καί τίς τελευταῖες ἀναβολές.

Ὁ ἐγκαρδιωμένος διάλογος στάθηκε εὐκαιρία ἄμεσης ἔκφρασης τῆς θεόγνωστης βαθειᾶς ἐπιθυμίας, τέρμα στήν ἀναμονή τόσων χρόνων, ἀρχή στήν ὀριστική κι ἀναφαίρετη ἀπόγευση τῆς σωτήριας ἐσχατολογίας.

“Πότε θά μέ βαπτίσετε Σεβασμιώτατε; Αὐτά πού ζεῖ κανεῖς ἐδῶ στή Γουμένισσα τὴν Μεγάλη Ἑβδομάδα, δέν τά ζεῖ πουθενά ἔξω ἀπό τὴν Ἑλλάδα. Δέν ὑπάρχει τίποτε πιό ὠραῖο ἀπό αὐτά πού γίνονται τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα καί τό Πάσχα. Πότε θά ρθει γιὰ μένα αὐτή ἡ ὥρα; Μήπως δέν προλάβω”.

Κι ἔκλαιγε ἀπό λαχτάρα ψυχῆς, ἀπό ἱερό πόθο, ἀγωνιώντας μὴ καί δέν προφθάσει στό τέλειο δώρημα τῆς Χάριτος, στό εἰσαγωγικό δώρημα τῆς πληρότητας τῆς κατεξοχὴν ζωῆς.

Μάρτυρες τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων του, τῆς βιουμένης ἁγίας Ρωμησοσύνης, στάθηκαν τὴν ἴδια μέρα ἐκεῖ στό Νοσοκομεῖο καί ἐπώνυμα στελέχη ἀπό τό Σύλλογο “Ἅγιος Τρύφων”.

Ἐντυπωσιάστηκαν ἀπό τό βλέμμα τοῦ νοσηλευόμενου πρὸς τὴν εἰκόνα-ἀντίγραφο τῆς Παναγίας Γουμένισσας, πού θύμιζε ἐκεῖνο τό μυριόλεκτο καρδιακό χαιρετισμό “χαῖρε στοργή πάντα πόθον νικῶσα!”

Τό ἴδιο πάλι ἐκφραστικό κλάμα τῆς λαχτάρας καί τῆς προσδοκίας καί τῆς ἁγίας ἀγωνίας, μήπως δέν πρόφθανε νὰ γίνεῖ ἀναδεκτός ἀπό τὴν ζῶσα Ἐκκλησία καί τὸν ἀληθινό Θεό.

Τὴν ἴδια ἀποφασιστική κατάφαση στό κάλεσμα τοῦ Θεοῦ δήλωσε καί ξαναδήλωσε, ἐρχόμενος στή Μητρόπολη μέ τὴ γυναίκα του.

“...Νιώθω Έλληνας. Δεν μπορείτε να φανταστείτε τη χαρά που νιώθω που βρίσκομαι στην Ελλάδα. Τί καλός κόσμος είναι εδώ! Δεν θέλω να φύγω από την Ελλάδα”. Η έκφραστικότητα της εκκλησιαστικής μας λατρείας στάθηκε και για αυτόν πάλιν και πολλάκις κατήχηση στο ευαγγέλιο της απολυτρώσεως και σωτηρίας: “και γάρ τό Πάσχα ήμῶν υπέρ ήμῶν ἐτύθη, (ὁ) Χριστός”.

Ὁ Χριστός, τό πέρασμα (ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή) τόσων καί τόσων Ἁγίων καί δικαίων πρὸς τὴν ἀπερινόητη καί χαρισμένη παρουσία τοῦ ἀκτίστου Θεοῦ.

Δέν ἦταν κάτι στιγμιαῖο, ἀλλά μιὰ πορεία ωρίμανσης καί τῆς δικῆς του πίστεως μέ τὴν κατήχηση τῆς ἐκκλησιασμένης πίστεως τῆς συζύγου, πού πρῶτα ἐκεῖνη βαπτισμένη ἀπὸ πολλές δεκαετίες ἐπιποθοῦσε νὰ γίνει καί ὁ σύζυγός της ὅπως κι ἐκεῖνη, ὀρθόδοξος χριστιανός, ἐκκλησιαστικά μέτοχος στο γεγονός τῆς σωτηρίας.

Καί ἔφθασε ἡ ἅγια ὥρα τῆς ἐκπλήρωσης. Μέ ἀνάδοχους τό Στέφανο Ἀναγνωστόπουλο (προπονητὴ τῆς ἐθνικῆς ομάδας πάλης) καί τόν Πέτρο Μποζίνη (ἀπὸ τοὺς μουσικούς τῶν “Χάλκινων”).

Στά “Δύο Ποτάμια” τῆς Γουμένισσας, καί συγκεκριμένα στό ὀλοκάθαρο ρέμα πού κατεβαίνει ἀπὸ τὴν Κάρπη, πού οἱ πηγές του ἀναβλύζουν μέσα ἀπὸ τὰ βράχια ψηλά στό Πάϊκο.

Γιὰ λόγους πρακτικά ἐπιβεβλημένους, ἐπιλέχθηκε ἀντὶ τοῦ ναοῦ ἡ βάπτισμα νὰ γίνει στό ποτάμι. Τελέστηκαν ὅλα τὰ προβλεπόμενα ἀπὸ τὴν ἅγια τάξη τῆς Ἐκκλησίας, μέ τόν Μητροπολίτη μας προεστῶτα καί τοὺς ἱερεῖς π. Νικόδημο Δαούλκα, π. Χρήστο Γραμματικό καί π. Εὐθύμιο Γραικό, μέ τὴ βοήθεια τῶν διακόνων π. Θεόκλητου Κόκκινου καί π. Μιχαήλ Πόποβιτς, ἀγιάστηκε τό ὕδωρ, ἐμβαπτίσθηκε ὁ δοῦλος τοῦ Θεοῦ λαβῶν τό ὄνομα Ἡρακλῆς (μάρτυς ἐκ τῶν 40ντα πού ἐμαρτύρησαν στά μέσα τοῦ τρίτου αἰῶνα στήν Ἀφρική, ἡ μνήμη τῶν ὁποίων ἐορτάζεται στίς 10 Ἀπριλίου) καί Πέτρος τρίς στό “ὕδωρ τῆς ἀπολυτρώσεως”, ἐχρίσθη μέ τό ἅγιο Μῦρο καί ἐξῆλθε νέος ἄνθρωπος, νεάζων πνευματικά ὀλοτελής στήν πιό ὠριμὴ του ἡλικία!

Ἡ σύζυγός του κ. Ἐλισάβετ μέ αἰσθήματα χαράς καί συγκινήσεως, ἦταν μονίμως δακρυσμένη κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μυστηρίου, λέγοντας καί ξαναλέγοντας “Σ’ εὐχαριστῶ Θεέ μου πού εἰσάκουσες τίς προσευχές μου καί βαπτίσθηκε ὁ ἄντρας μου”.

Στὴν περιεκτικὰ λιτὴ ὁμιλία του ὁ Σεβασμιώτατος ὑπενθύμισε στό νεοφώτιστο πῶς ἡ Ὁρθοδοξία πάντα νικᾷ· ὁ Χριστός εἶναι πού “ἐξῆλθε νικῶν καί ἵνα νικήσῃ”, μέ τὴν Ἀνάστασή Του, μέ τὴν ἔσχατη Κρίση, πού καί τὰ δύο πνευματικά

συγκροτούν τό νυν καί τό αεί τῆς παρουσίας τῆς Ἐκκλησίας.

Καί ὅλα αὐτά συντελέστηκαν, παραμονή τῆς ἑορτῆς τῶν Μυροφόρων, τό πρωινό ἑνός ἄλλου Σαββάτου, πού παρέμπεμε στήν ἄδυτη ἀνατολή τῆς μιᾶς Σαββάτων, στήν Κυριακή τοῦ σωτηρίου Πάσχα.

***

Ἀνακεφαλαίωση στή χαρά τοῦ ἑνός βαπτισθέντος, τῶν δύο, τῶν τελετουργῶν καί τῶν ἀναδόχων καί ὄσων συμπρόντων, ἦρθε ὁ λαμπρός Ἑσπερινός καί ὁ κυριώνυμος ἑορτασμός τῶν Μυροφόρων.

Στήν Ἱερά Μονή τῶν Ἀγίων Ραφαήλ, Νικολάου καί Εἰρήνης Γουμενίσσης (Γρίβας). Μέ σημεῖο ἀναφοᾶς τά ἅγια πρόσωπα τῶν τολμηρῶν Κηδευτῶν τοῦ Σωτῆρος καί τῶν θαρραλέων Μυροφόρων, περί τό εἰκονισμένο Σῶμα τοῦ Ἄχραντου Νεκροῦ καί αὐτεξούσια Ἀναστημένου Κυρίου μας.

Ὡσάν “ἐνεικονισμένα” στό χριστοφόρο ἱερό λείψανο τῆς ἀγίας μυροφόρου, καλλιπαρθένου καί ἰσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, ἀπότμημα-δέρμα, ἀπό τό ἕνα ἄφθαρτο χέρι της τό φυλασσόμενο στήν Ἱεροσόλυμα, δωρηθέν ὑπό τοῦ Ἁγιοταφίτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου μακαριστοῦ Δανιήλ (τό ἄλλο ἄφθαρτο χέρι της φυλάσσεται στήν Ἱ.Μ. Σιμωνόπετρας τοῦ Ἁγιονόρους).

Στή λιτανεία καί τόν Ἁγιασμό τῆς κυριώνυμης Κυριακῆς προσῆλθε καί μετεῖχε μεγάλο πλῆθος προσκυνητῶν.

Ὁ προεξάρχων Μητροπολίτης μίλησε ἐστιάζοντας στήν αἰωνική πιά μορφή καί στόν ἱστορικά καταξιωμένο τίτλο τοῦ ἀγίου Ἰωσήφ τοῦ εὐσχήμονος Βουλευτοῦ, παραπέμποντας στήν ἱστορική εὐθύνη καί τό αἰωνικό της ἀντίκρισμα ὄσων ὑποδύονται βουλευτικούς ρόλους μέ συμβιβασμένη ἀντικοινωνική ἢ ἀσεβοῦσα πολιτική πρακτική, σέ βάρος τῆς ἱστορίας καί τῶν πνευματικῶν καί ὑλικῶν ἀναγκῶν τοῦ λαοῦ μας.

Τό προσκύνημα στή Χάρη τῶν Ἀγίων συνεχιζόταν ὀλημερίς, συνεισφέροντας ἀπό τό σταυροκόπημα τῆς καρδιάς μικρῶν καί μεγάλων στό “διάλογο οὐρανοῦ καί γῆς”, πού ὁ Κύριός μας τόν ἐνοποίησε στό πρόσωπό Του καί τόν ταυτοποίησε ὡς ἐκκλησιασμό, καλώντας μας σ’ αὐτήν τήν ἀμοιβαιότητα ἀκτίστου καί κτιστοῦ. Καλώντας μας στό διαρκές Πάσχα, πού ἀπομένει καί τό μοναδικό δωρεάν χρέος ζωῆς ὄλων μας.

***

Μέσα στό διαρκές ἱερώτατο Πάσχα τῆς ἐγχριστωμένης Ρωμηοσύνης

καταξιώνονται και όλες οι ήρωικές επέτειοι της εθνικής μας ιστορίας, που τιμήθηκαν αυτόν τον καιρό στην αναστατωμένη πάλι συνοριακή μας γραμμή: στους Εύζωνους την Παρασκευή της Διακαινησίμου με σύμβολο την ελληνική σημαία ενάντια στους συμμάχους του Άξονα που τόλμησαν να την βεβηλώσουν, αλλά εισέπραξαν την αντίσταση του ήρωισμού των απλών ανθρώπων μας που φύλαγαν και φυλάγουν νεότερες Θερμοπύλες· στο Δογάνη του έξ Αίγιαλείας ανθυπολοχαγού Ευστάθιου Δογάνη και στο γειτονικό λόφο Ραβινέ με την έκ νέου απελευθερωτική τους εκπόρθηση επί του Α΄ Π.Π.· και κυρίως στο όχυρωμένο έως απόρθητο Σκρά, που ελευθερώθηκε από την αυτοθυσιαστική υπεροχή του στρατού μας, συναπαρτιζομένου εκ του συστάδην και έπεισε τους συμμάχους να όμολογήσουν πάλι “πρίν λέγαμε πώς οι Έλληνες πολεμούν σαν ήρωες· από τώρα θά λέμε πώς οι ήρωες πολεμούν σαν Έλληνες”.

Οι “στιγμές” εκείνου του ήρωισμού των πατέρων μας καταξιώθηκαν από την άδιαίρετη ιστορική μας ταυτότητα του χιλιοειπωμένου “υπέρ πίστεως και πατρίδος”. Προσμένοντας συνεχιστές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ ΣΤΗ: ROMFEA.GR

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΛΥΤΗΣΗ

Πηγή: romfea.gr